

Vänsterpress om Syrien

Upproret i Syrien har nu pågått närmare ett år och hur det kommer att sluta är det ingen som kan ha någon bestämd uppfattning om ännu.

Precis som när det gällde Libyen så har det inom den svenska vänstern (dit jag räknar Vänsterpartiet och vänsterut) utvecklats många olika synsätt om vad som egentligen där pågår och vilken inställning vi bör inta, även om ingen ännu har förespråkat NATO-bombningar som i Libyen.

Nedan finns samlade artiklar om Syrien från den svenska vänsterpressen. Det är inte fråga om något försök att ge en heltäckande bild av de olika synsätt som råder, utan bara ge en ögonblicksbild av detta. Därför ingår också bara artiklar från första hälften av februari.

Trots det begränsade artikelurvalet så får vi ändå en bild av hur de olika riktningarna ser på konflikten (den utförligaste analysen kommer från *Arbetarmakt*). Exempelvis så kan vi konstatera att *Proletären* (representerat av en intervju) har en linje som mycket avviker från den övriga vänstern. *Proletären* (och därmed KP) ser inte upproret som ett genuint folkligt uppror, utan anser att utländsk inblandning spelar en mycket viktig roll och att president Assad nog har folkmajoritetens stöd, medan den väpnade kampen utförs av beväpnade gäng och terrorister och till stor del drabbar oskyldiga civila. Därför uttalar heller inte *Proletären* stöd för upproret.

Att åsikterna om revolten varierar så kraftigt beror givetvis till stor del på att de olika vänsterorganisationerna har olika ideologiska hemvist och synsätt, men också på att det saknas solida kunskaper om förhållandena i Syrien (klassförhållanden, motsättningar mellan religiösa riktningar, klaner, nationella minoriteter osv), imperialiststaternas och de övriga arabstaternas intressen och roll i konflikten osv. Förhoppningsvis kan denna artikelsamling bidra till att påvisa spännvidden i den svenska vänstern, men också till att problematisera det hela, att inse att konflikten är komplicerad, att man bör söka fakta osv.

Tidningen *Internationalen* finns inte med nedan beroende på att det inte fanns någon artikel om Syrien i de sista numren.

Martin Fahlgren 19/2 2012

Innehåll

Arbetaren.....	1
Arbetarmakt.....	1
Flamman.....	8
Offensiv.....	9
Proletären.....	10

Arbetaren

Arbetaren 9 februari, 2012

Internationellt maktspel bakom Syrienlimbo

Mördandet fortsätter i Syrien. Av någon anledning i det närmaste ostört, även om protesterna på diplomatisk nivå ökar i styrka.

Men medan tanks och flygvapen sätts in mot demonstranter i staden Homs, där nu över 200 människor dödats, lägger Kina och Ryssland in veto mot förslag till åtgärder i FN:s säkerhetsråd.

Naturligtvis är det långt ifrån önskvärt med ännu en USA-ledd invasion i ett Mellanösternland, och man ska aldrig glömma att det som fick västmakternas hjärtan att bulta så hårt för demokrati och mänskliga rättigheter i Libyen var utsikten att förlora kontrollen över landets olja.

Men Rysslands utrikesminister Sergej Lavrov talar om västmakternas reaktioner som ”oanständiga” och ”hysteriska”, och gör mycket klart att man anser att våldet i Syrien är en ”intern angelägenhet” och att västmakterna egentligen bara är ute efter Iran – samtidigt som hundratusentals Moskvaor trotsar den ryska vinterkylan för att protestera mot Vladimir Putins regim. I det läget godkänns inga resolutioner om att det skulle vara fel att skjuta på sin egen befolkning med raketer och artilleri.

USA:s och västmakternas incitament för att lägga sig i Bashar al-Assads massmord på sina undersåtar handlar främst om att kunna skaffa sig inflytande och självfallet att en USA-influerad regim i Syrien skulle klippa banden till Iran och till de islamistiska partierna Hizbollah och Hamas. Men Rysslands och Kinas motstånd i säkerhetsrådet handlar också, förutom inrikespolitiska hänsyn, om internationellt maktspel. Ryssland är en stor exportör av vapen till Syrien, man har även en flottbas i landet, den enda vid Medelhavskusten. Relationen till Iran är viktig även för dem, fast ur en annan synvinkel.

Det är lätt att reflexmässigt falla in i ett antimperialistiskt tänkande där USA står för allt ont. Men det finns flera imperialister i världen än bara USA, även om västblocket dominerar i vår samtid.

Arbetarmakt

Arbetarmakt 18 februari 2012

Den syriska revolutionen, imperialistisk rivalitet och vänstern

Uttalande från Förbundet för Femte Internationalen

Trettioårsdagen av massakern i Hama 1982, när 20 000 människor dödades, påminner oss om att Baathpartiets diktatur och dynastin al-Assad, som styrte Syrien sedan 1971, inte är några nybörjare när det gäller att slakta det egna folket. Regimen uppmärksammade årsdagen med en ny massaker och dödade 200 människor genom tungt bombardemang av det upproriska området Khalidiya i Homs.

När fredliga massdemonstrationer började i Deraa den 18 mars 2011 och snabbt spred sig till Baniyas, Homs, Hama och Damaskus förorter, kände regimen bara till ett enda svar, nämligen att släppa lös armén och Mukhabarat (den militära underrättelsetjänsten) för att tvinga

befolkningen till underkastelse. FN uppskattar nu dödstalet till mer än 5 000, den syriska oppositionen till 6 400. Det finns skäl att tro att fler än 14 000 har fängslats, misshandlats och torterats av säkerhetsstyrkorna.

Inledningsvis insisterade USA, trots blodbadet, att det inte skulle bli någon intervention av libyskt slag, och Hilary Clinton hänvisade fortfarande till Assad som en ”reformator”. Sedan tvingades USA med tvekan att fördöma dödandet, även om de balanserade detta genom att fördöma demonstranternas våld. Washington insisterade fortfarande, som ett eko av Israels ståndpunkt, att det inte kunde bli någon militär intervention.

I slutet av december bröt slutligen Arabförbundet sin tystnad om upproret och antog en fredsplan för att förhandla fram ett slut på upproret genom att frige fångar, dra tillbaka trupperna från gatorna och inleda en ”dialog” mellan regimen och oppositionen. Arabförbundet skickade en grupp ”övervakare” till Syrien för att se till att den syriska presidenten följde planens första stadier.

Med tanke på att en del regimer var för Assad (Irak, Libanon, Sudan) och andra fientliga (Saudiarabien och oljemonarkierna i Persiska viken) var idén att de skulle kunna komma fram till ett avgörande svar utopisk. Den största gruppen av övervakare kom från Irak och chefen för gruppen var en sudanesisk general som lett slakten i Darfur. Övervakarna fördes dessutom försiktigt runt av de syriska säkerhetstjänsterna. Rapporten skulle sannolikt ha blivit en fullständig bortförklaring (vilket det opublicerade förslaget tycks vara).

Det behövdes knappast några övervakare eftersom film- och videoklipp som visats av Al Jazeera och BBC visade att slakten fortsatte och även intensifierades. Efter påtryckningar av sauderna avbröts övervakningen. Åtminstone 800 människor dödades under övervakarnas månadslånga vistelse och det gav Arabförbundet få undanflykter för fortsatt inaktivitet och förhållning. Bättre att dra sig ur och inte göra något alls.

När Golfstaterna under ledning av Qatar plus Saudiarabien drog tillbaka sina övervakare försökte USA och Storbritannien få igenom en resolution i FN:s säkerhetsråd, men Ryssland och Kina lade in sina veton med motivet att det skulle visa sig vara ett första steg till en intervention som liknar den i Libyen. En officiell intervention med stöd av FN förblir osannolik så länge som Ryssland och Kina fortsätter att backa upp sin allierade i Syrien.

Vem ska styra Syrien?

Under försöken att ”internationalisera” konflikten ligger rädslan – hos de arabiska regimerna och den syriska oppositionens borgerliga flygel – att frågan om makten annars kommer att avgöras på gatorna.

Rörelsen med avhoppare från militären växer. Förorterna Douma och Saqba i Damaskus, knappt 30 kilometer från centrum, hamnade för en tid under kontroll av den fria syriska armén. Liknande tillfälliga övertaganden har inträffat i Homs, Idlib och Harasta. Civila demonstrationer har marscherat till stöd för dem i Zabadani nära den libanesiska gränsen. Detta ligger bakom bombandet av Homs, som inleddes den 3–4 februari, när fler än 200 människor dödades, och som fortsätter sedan dess.

Assads oförsonlighet fortsätter emellertid, liksom i det libyska fallet. Det tilltagande bombardemanget av oppositionella fästen som Homs kommer bara att få uppmaningarna till intervention att tillta. De imperialistiska västmakterna, Turkiet och Saudiarabien och USA:s arabiska klientstater kommer att sträva efter något slags ingripande. Det beror inte på att Assads regim är en så stor nagel i ögat på imperialismen utan därför att Syriens revolution,

uppror och inbördeskrig hotar att destabilisera regionen och uppmuntra uppror i USA:s egna (lika totalitära) klientstater. I namn av att ”försvara” revolutionen, försöker de sätta tvångströja på den med ingripande från FN, Arabförbundet, Turkiet och Nato som en sista utväg. FN har dock hittills blockerats av Ryssland och Kina.

Både Ryssland och Kina är före detta degenererade arbetarstater där en byråkratisk kast utövade totalitärt styre över en post-kapitalistisk planekonomi. Efter att de båda har återupprättat kapitalismen är de nu imperialistiska makter. Deras politiska regimer är långt ifrån demokratier. Därför är de själva sårbara för demokratiska revolutioner enligt den arabiska vårens modell. De har också allierade och ekonomiska intressen i ett antal repressiva och totalitära regimer som Syrien och Iran och i Kinas fall vedervärdiga regimer som Robert Mugabes.

Båda är också rädda för den strategi med ”regimförändring” som USA riktat mot ett antal sådana stater under de två senaste årtiondena. Dessa har inkluderat ”färg”- eller ”blom”-revolutioner liksom humanitära ”ingripanden” från FN. Rädslan är speciellt akut på grund av vågen med omfattande demonstrationer mot Putin i Ryssland, de största folkliga mobiliseringarna sedan Jeltsins regim upprättades och kapitalismen återinfördes 1992. Även Kina står inför en otålig arbetarklass, rörelser bland nationella minoriteter som tibetanerna och uigurerna och har få om ens några demokratiska stötdämpare om en ekonomisk nedgång skulle vända ekonomiskt missnöje till politiskt missnöje. Efter sina blodiga misslyckanden i Irak och det afghanska-pakistanska virrvarret har USA anammat en politik för politisk och militär inringning av ett uppåtstigande Kina.

Kampen om dominans

Mellanöstern är således i allt större utsträckning en arena där stormakternas rivalitet kommer till uttryck. Den sionistiska skurkstaten kan, trots att den är imperialismens gendarm i regionen som förödmjukar, splittrar och försvarar arabstaterna, uppträda med relativ självständighet mot sin herre på grund av sin politiska slagkraft i USA:s partisystem.

Rädslan för Irans försök att utveckla avskräckande kärnvapen (oavsett om det är bluff eller verklighet) får observatörer att bli allt mer övertygade om att Israel kommer att angripa Iran i år. EU och de vettigare krafterna i USA:s härskande klass är (med rätta) rädda för att detta kan antända krutdurken i hela regionen, och inte bara med krig utan också med revolution, medan västimperialismen den här gången kommer att vara blottställd genom sitt oundvikliga beskydd av Israel.

När diktaturer och absoluta monarkier ser sig om efter beskyddare, och konkurrerande utländska makter letar efter lokala agenter, är det revolutionärers plikt att staka ut en väg med strikt klassoberoende mellan NGO-organisationer, stiftelser för mänskliga rättigheter, stalinistiska och chavistiska ”vänsteranhängare” och alla andra ombud för rivaliserande ”demokratiska” och ”anti-imperialistiska” makter.

Assads vänsteranhängare

Den syriska revolutionen är inte, som en del falska vänsteranhängare påstår, ett verktyg för imperialismen och sionismen. Dessa ”vänsteranhängare” rättfärdigar sin skamliga roll som apologeter för baath-regimen genom att grovt överdriva dess anti-imperialistiska kreditiv.

Det är sant att Syrien, till skillnad från Egypten, aldrig skrev under något fredsavtal med Israel och idag är allierat med Iran (Israels och USA:s främsta fiende) och att de finansierar och beväpnar delar av det palestinska motståndet, inberäknat Hamas, plus Hizbollah i Libanon.

Det är emellertid också sant att regimen har angripit palestinierna i Libanon, som 1976. För Damaskus är anti-sionistisk retorik och ibland handling i sista instansen bara påtryckningsmedel i försöken att återfå Golanhöjderna och normalisera förbindelserna med USA och EU.

Innan den arabiska våren var Assad fullt upptagen med att fria till Turkiet, EU och även USA för normala förbindelser – precis som Gaddafi gjorde. Av samma anledning hade han för länge sedan övergett det mesta av den ”arabsocialistiska” retoriken och slagit in på vägen med ”modernisering” och ”ekonomiska reformer”, dvs. privatisering och öppningar för utländskt kapital. Det har lett till stigande social ojämlikhet och en arbetslöshet på runt 25 procent, av vilken en stor del är ungdomar. Ungdomar utgör, liksom i de andra arabiska revolutionerna, ryggraden i motståndet.

Revolutionärer måste verkligen stöda ett halvkolonialt land som angrips av en imperialistisk makt eller dess allierade (som Israel) oberoende av den aktuella regimen. Det var fallet med Saddams Irak 1990 och 2003 och kommer att vara fallet om Israel angriper Iran i år. Det följer emellertid inte av detta att revolutionärer måste stöda sådana regimer när de brutalt förtrycker det egna folket. Vi måste tvärtom stöda de revolutionära rörelserna i krossandet av dessa totalitära regimer, vinna demokratiska rättigheter och öppna vägen för arbetarklassens kamp för makten. Endast detta är en konsekvent demokratisk, anti-imperialistisk och anti-kapitalistisk politik.

Många inom den reformistiska, kvarlevande stalinistiska eller vulgära ”anti-imperialistiska” vänstern är rädda för att Assads fall kan leda till en ännu värre diktatur eller en ännu mer öppen imperialistisk lydregim. I det här sammanhanget förs ibland behovet att försvara sekularism mot islamism fram som ett rättfärdigande. När man stöder en revolution kan ingen ge eller kräva garantier mot sådana kontrarevolutionära resultat. Med tanke på den reaktionära politiska karaktären hos ledningarna inom massresningar är detta som vi sett lika möjligt i Tunisien och Egypten som det är i Libyen eller Syrien.

Diktaturernas anhängare inom vänstern

Men här begår den syriska revolutionens ”vänsterkritiker” ett antal misstag. En del av dem ser historien som en rad konspirationer som de härskande klasserna utsätter massorna för. I fallet med Libyen och Syrien leder det till att revolutionen är fabricerad ”utifrån” av imperialisterna eftersom dessa regimer är ”anti-imperialistiska”. Detta är bara en omvänd version av den borgerliga uppfattningen om revolutioner i allmänhet. Bolsjevikrevolutionen var ett resultat av det tyska överkommandots ränksmideri. Stalinisterna tolkade förvisso alltid arbetarupproren mot regimerna i Östeuropa (Ungern 1956, Polen 1980) som CIA-konspirationer. Därför får vi idag höra att de syrier som kämpar mot Assad styrs av amerikanska och brittiska specialstyrkor.

Även om ingen kan förneka att imperialismens (eller andra maktens) agenter kommer att ingripa i alla massrörelser, avgör detta inte en rörelses karaktär. Och det är en bisarr idé att en rörelse som står emot blodigt förtryck under ett helt år, med tusentals dödade, tiotusentals som gripits och torterats, är ”tillverkad utifrån”.

På samma sätt är hänvisningarna till ledningarnas reaktionära karaktär eller hur lågt massornas klassmedvetande är – vilket är ett resultat av att Assad och hans uppbackare har förtryckt alla oberoende politiska krafter – är inget annat än ett skandalöst ultimatum som riktas till arbetarklassens och de förtrycktas massor – ”skaffa er först en progressiv, sekulär, anti-imperialistisk, till och med en kommunistisk ledning och sedan kan vi fundera över att

stöda er”. Enligt den uppfattningen måste de som reser sig mot Assad och hans regim redan ha ett högt utvecklat politiskt medvetande, måste bryta med sina religiösa eller borgerligt demokratiska illusioner innan de reser sig mot förtrycket.

Lyckligtvis följer aldrig massorna sådana utopiska recept; annars skulle det aldrig bli någon revolution. Det är tvärtom bara ett sådant revolutionärt uppror, med alla dess faror och kaos, som gör det möjligt med snabba förändringar av medvetandet och framväxten av nya genuina revolutionära krafter som kan kämpa om ledningen. Men förutsättningen är att genuina kommunister inte får vara rädda för att stöda de förtryckta, trots deras illusioner, trots deras nuvarande missledare. Ingen kan förstås garantera att revolutionärerna kommer att lyckas med att komma i förgrunden. Men i den slutgiltiga analysen är kontrarevolutionära faror inneboende i varje revolutionär kamp och varje revolutionär resning. Lenin uttryckte detta med sin berömda formulering: ”den som förväntar sig en ’ren’ revolution kommer aldrig att få se den. En sådan person gör bara läpparnas bekännelse till revolutionen utan att förstå vad revolutionen är.”

Den revolutionära våren ledde till en vinter med kontrarevolutionära faror

I likhet med alla andra rörelser i Mellanöstern och Nordafrika, är den syriska revolutionen resultatet av flera sammanfallande faktorer. För det första den kapitalistiska världskrisen och effekterna av nyliberala ”reformer” under Assad, vilket inte bara resulterade i massivt ökad ojämlikhet, utan gjorde levnadsförhållandena för miljoner outhärdliga. För det andra ledde detta till att breda massor – inklusive centrala delar av medelklassen liksom de fattiga – reste sig med krav på störtande av diktatorer och för införandet av verklig demokrati.

Massorna var, kort sagt, inte beredda att leva på samma sätt som förut, att fortsätta bli styrda och förtryckta av korrumpade tyranner. Utgången och framgången kommer att avgöras av kampen, av förmågan att skapa organ för massdemokrati och en revolutionär ledning för arbetarklassen, ett revolutionärt parti som kan leda massorna till makten.

Den arabiska våren kännetecknades inledningsvis av omfattande demokratiska och pacifistiska illusioner om det som marxister har kallat ”februarirevolutioner”. Nu har dessa, efter att ha störcs av inhemsk reaktion, och dragits in i rivaliteten mellan imperialistiska makter och potentiellt nya krig i regionen, gett plats åt den hårda verkligheten i utdragna och brutala konflikter. Det står nu klart att den arabiska revolutionen har stött emot två stora kontrarevolutionära hinder.

För det första har det faktum att militärregimerna i Egypten och Tunisien faktiskt inte utplånades tillåtit arméns överkommando att använda demokratiska val för att adjungera de islamistiska partierna. De verkligt revolutionära krafterna, ungdomen och arbetarna, saknar ännu så länge organisatoriska massverktyg (rådsliknande organ och revolutionära partier) för att ”göra revolutionen permanent”. Den internationella revolutionära vänstern måste hjälpa dem med detta som en första prioritering. För det andra står det klart att det krävs inbördeskrig för att utplåna de mer absolutistiska eller totalitära regimerna, såsom Iran, Syrien och Saudiarabien, liksom i Libyen.

I denna situation är det revolutionärers uppgift att bidra till en debatt om strategi och samtidigt skapa internationella solidaritetsrörelser. Det senare kommer givetvis att hämmas av ”vänsterkrafter” som av missledd anti-imperialism överger de revolutioner som får stöd av imperialistiska västmakter eller som stöter samman med allierade till före detta stalinistiska stater.

Oppositionens ledning – externt och internt

I likhet med de andra arabiska revolutionerna är det syriska upproret, som inspirerades av händelserna i Tunisien, Egypten och på andra håll, en produkt av självorganiserande lokala grupper med unga människor från de lägre samhällsklasserna och medelklassen. Nu finns det två stora centra som gör anspråk på att representera det syriska upproret. Det syriska nationalrådet (SNC) leds av akademikern Burhan Ghalioun, baserad i Paris, som leder en koalition av krafter som inkluderar Muslimska brödrskapet, representanter för Istanbulmötet (en grupp som huvudsakligen består av islamister och oberoende teknokrater), ungdomsaktivister, enskilda kurdiska aktivister och assyriska kristna.

SNC kräver att Assad avgår och att armén drar sig tillbaka från gatorna som en förutsättning för alla samtal. Även om de tidigare har motsatt sig varje väpnat ingripande, har de stött idén om internationellt framtvungade säkra zoner och en FN-deklaration mot Assad. SNC är starkt influerat av och beroende av den turkiska regeringen och USA har också försökt ge dem erkännande som rörelsens officiella representant.

SNC:s rival är den nationella samordningskommittén (NCC), ett oppositionsblock som verkar inom Syrien. Den leds av Hussein Abdul Azim och består av krafter mer till vänster än de i SNC och föredrar dialog med regimen om den upphör att döda och tillåter offentliga demonstrationer. De är också starkt emot varje form av militärt ingripande utifrån.

Revolutionära socialister kan inte ge något politiskt stöd till sådana krafter. Men blotta faktum att ledningarna helt eller delvis är pro-kapitalistiska, pro-(väst)imperialistiska, pro-turkiska eller pro-saudiska, eller islamister, oavsett om det är Muslimska brödrskapet eller salafister, kan emellertid inte och får inte leda oss till att överge stöd för rörelsen eller för det revolutionära störtandet av Assads regim. Liksom i Libyen skulle det vara helt omöjligt att vinna ledningen för arbetarklassens och revolutionärt socialistiska krafter om vi gjorde det. Revolutionärer måste ge stöd till rörelsen men inom kampen mot Assad också kämpa för att ersätta reaktionära eller pro-imperialistiska ledare.

Den fria syriska armén består dessutom av flera tusen avhoppare. I stor utsträckning är den ett paraply för relativt självständiga och antagligen helt annorlunda beväpnade grupper, snarare än att utgöra en armé i vanlig mening. Dess kämpar har skyddat demonstrationer i städer som är fästerna för upproret och har genomfört en del effektiva angrepp på säkerhetsstyrkorna i provinsen Idlib i nordväst, runt de centrala städerna Homs och Hama och till och med i utkanterna av Damaskus. Även om dess ledning är baserad i Turkiet, står den inte under kontroll av vare sig SNC eller NCC. Den står inte heller under kontroll av de folkliga massorna.

På det lokala planet finns det många grupperingar och organisationer som skulle kunna spela en mycket positiv roll i att garantera en progressiv utveckling. En ny ledning kan växa fram underifrån, från kämparna på basplanet. Från början organiserade de huvudsakligen unga demonstranterna snabbt små lokala kommittéer för att dokumentera och publicera upproret. Med tiden har dessa utvecklats till ett nät av kommissioner, råd och föreningar som formellt grupperas kring tre koalitioner: den syriska revolutionens generalkommission (SRGC), Ghadalliansen och den syriska revolutionens högre råd.

Mehdi Hasan, som är politisk redaktör på *New Statesman* i London, rapporterar att ”de som befinner sig på gatorna... har gång på gång sagt till reportrar från väst, till grupper som arbetar för mänskliga rättigheter – ’Vi vill inte ha någon militär intervention’, ’Vi är emot både den syriska presidenten, Assads regim och vi är emot västs intervention. Vi såg vad som

hände i Irak’.” I och med att repressionen intensifieras är andra utgångar uppenbart möjliga. Det mest progressiva är att hela divisioner av den syriska armén vägrar order, gör myteri och vänder sina tunga vapen mot Assads palats och hans republikanska garde.

Vad händer härnäst?

Det är en självklar plikt för revolutionärer världen över att stöda det syriska upproret, både massan av obehäpnade demonstranter och soldaterna som hoppat av till folkets sida och som försvarar dem. Oavsett karaktären av dess aktuella eller påstådda ledning, eller dess självutropade sympatisörer i arabvärlden, i Nordamerika och Europa, är det ett rättfärdigt och progressivt nationellt massuppror mot en totalitär diktatur.

Den arabiska vårens uppror är genuina massrevolter från ungdomar och arbetare och måste stödas oavsett om de är riktade mot pro-imperialistiska eller ”anti-imperialistiska” regimer. Vi måste samtidigt motsätta oss att imperialismen utnyttjar varje förevändning för att ta över något land eller framtvinga en lydregim. Därför avvisar vi varje imperialistiskt ingripande, inberäknat expeditioner från USA och ”blå hjälmar” (med eller utan medgivande av Ryssland/Kina). De kan bara leda till antingen fullständigt tomma gester eller ytterligare steg mot fullskalig intervention.

Imperialisterna i väst vill – och av delvis annorlunda orsaker Turkiet och Arabförbundet – framtvinga en lösning som kan konservera och oskadliggöra revolutionernas sociala makt. De vill nu få bort Assad, men de vill samtidigt – som i Egypten – att den militära och polisiära apparaten i stort sett lämnas intakt. Den ska dessutom garantera att en ny regim fortsätter med stabila relationer till Israel.

Revolutionärer har vare sig intresse av eller bekymmer för Rysslands och Kinas stormaktsintressen (egentligen imperialistiska intressen). Inte heller förnekar vi rätten för rebeller som kämpar för demokrati att be om och erhålla vapen och logistisk hjälp från andra imperialistiska makter (dvs. från USA och EU). Så länge som dessa revolutionära rörelser förblir folkliga massuppror som är rotade bland ungdomar, arbetare och förtryckta, stöder vi dem i deras mål att störta dessa diktaturer.

Vi uppmanar emellertid till att all hjälp och alla vapen ska accepteras utan några åtföljande krav och ställas under kontroll av de folkliga revolutionskrafterna. Vi motsätter oss alla aktioner från USA/EU och FN eller Arabförbundet som tenderar att underordna dessa rörelser ett projekt för att ockupera, ekonomiskt dominera eller diktera regimerna som kommer efter revolutionerna. Det inbegriper bombningar av Nato och skickandet av specialstyrkor.

Vi avvisar fullständigt åsikten att rörelser som de i Libyen och Syrien ska begränsa sig till ”fredliga aktioner utan våld” eller undvika ”inbördeskrig”. Vändningen till krig är inte ett val av taktik utan framtvingas av totalitära regimers blodiga repression. Var och en som överger en revolution när de inträffar är inte någon revolutionär utan en usel liberal. När kampen väl har antagit formen av inbördeskrig eller uppror, kan revolutionen bara lyckas om den beväpnar sig, om den försvarar sina demonstrationer och aktioner med beväpnade miliser som bildats av frivilliga och avhoppade soldater.

Massaktionerna på gatorna och på arbetsplatserna, och försöken att vinna över regimens soldater, förblir avgörande för segern. Rent militära aktioner eller gerillaaktioner av en minoritet ungdomar som beväpnat sig, eller av avhoppade soldater från armén och polisen, kan inte besegra en fortfarande disciplinerad armé utrustad med stridsvagnar, artilleri och flygvapen. Om arbetarklassen på verkstäder och i fabriker och arbetarklassens söner i armén

handlar, går över till revolutionens sida, är ”allt möjligt”, inklusive en arbetar- och bonderegering, en kraftfull impuls till att skapa Mellanösterns förenade socialistiska stater.

Förbundet för Femte Internationalen **15 februari 2012**

Flamman

Flamman 8 februari 2012

Oenigt om sanktioner mot Syrien

Behövs det fler sanktioner mot Syrien eller bör de som finns hävas? Åsikterna går isär, även inom vänstern.

Nyligen valde Ryssland och Kina att lägga in sitt veto mot en fördömande Syrienresolution. Bland annat menade länderna att texten alltför ensidigt lade skulden på den syriska regimen. Hans Linde, utrikespolitisk talesperson för Vänsterpartiet, hade gärna velat se en skarp resolution.

En regim som grundar sitt styre på övergrepp och – skräck har ingen framtid. För varje vän av demokrati och frihet finns det inget alternativ till det tydligast möjliga fördömande, sade han i ett uttalande nyligen.

Skiljer sig från Libyen

Men varken han eller någon annan som Flamman talat med förespråkar en militär intervention liknande den i Libyen förra året. Hans Linde påpekar att situationen i Syrien skiljer sig från Libyen på många olika sätt. Det är tveksamt om en flygförbudszon ens skulle uppnå någon effekt.

I Syrien går man nu in med markinsatser från regimen håll, säger han till Flamman. – USA:s utrikesminister Hillary Clinton har uttalat sig om att, som en sista lösning, förse oppositionen med vapen.

Det finns självklart inte en militär lösning på konflikten, säger Hans Linde. – I stället vill han se andra typer av sanktioner mot landet, som ett globalt vapenembargo eller skärpta sanktioner från EU. I december förra året införde EU en rad sanktioner mot Syrien. Det fanns även förslag om att innefatta telekombolag som verkar i landet och som anses stå regimen nära. Motiveringen var att telekomutrustning används för att övervaka befolkningen och spåra oppositionella. Men Sverige använde sig av sin vetorätt för att stoppa telekomsanktionerna, något som Hans Linde är mycket kritisk till. Han menar att Sveriges veto berodde på att båda telekombolagen är stora kunder till Ericsson.

”Samtidigt som vi dagligen nås av rapporter om mord, försvinnanden och förföljelse i Syrien så väljer den borgerliga regeringen att prioritera Sveriges ekonomiska intressen i Syrien före stödet till folkets kamp för sin frihet”, skrev han i en artikel på SVT Debatt.

Hashim al-Malki som varit i landet nyligen och skrivit reportage för Folket i Bild är däremot mycket negativ till ökade sanktioner mot Syrien över huvud taget. Ett vapenembargo skulle bara gynna USA:s och Israels – intressen, det betyder att avvärja Syrien och då blir landet försvarslöst vid ett eventuellt anfallskrig av Israel.

Hans Öhrn, frilansjournalist, som bland annat skrivit på Flammans utrikessidor, är kritisk sanktioner. – Sanktioner mot ett land presenteras oftast som att det är eliten som drabbas,

men de drabbar alltid vanliga människor. De är snarast till för att skapa social oro.

Extremistgrupper i oppositionen

Vilka är då de protesterande i Syrien?

Oppositionen är brokig, det finns ingen enhetlig opposition, men det finns behov av demokratiska reformer, säger Hans Linde. –

Det pågår försök att splittra landet, både etniskt och religiöst, säger Hashim al-Malki, – Han varnar för att det inom grupperingarna bland de protesterande finns salafiter, en mycket strikt fundamentalistisk inriktning av sunniislam, med kopplingar till Qatar och Saudiarabien. Han menar att dessa krafter uppmuntrar till våld och är direkt skadlig för den demokratiska rörelse som finns i landet. Samtidigt motsätter sig extremisterna inte Västvärldens intressen i regionen och han menar att det är därför som exempelvis USA är villig att ge dem sitt stöd.

Oavsett vad man gör – för ställningstagande om Baathpartiet i Syrien, är det ett sekulärt parti, som är förhållandevis progressivt när det gäller kvinnors rättigheter, säger han.

Om varken interventioner eller sanktioner är en bra lösning, vad ska man göra då?

– En enda sak; delta inte i Natos krig, säger al-Malki. Det är något som både vänsterfolk och pacifister borde kunna enas om i Sverige och Europa. Man talade om att skydda civila i Libyen, men det blev tvärtom kriget har dödat oskyldiga civila.

Anne-Li Lehnberg

Offensiv

Offensiv Nr: 987 16 Februari 2012

Syrien: Väst vill rädda ansiktet

Efter tio dagars granatbeskjutning från den syriska regimens militär mot civila i Homs, ökar trycket att Västmakterna måste ”göra något”. Men även om USA, Storbritannien, Frankrike m fl inte tvekat om tidigare krigsinsatser i Irak och Libyen, har de hittills sagt nej denna gång. Men om öppna krigsinsatser inleds skulle imperialismen inte ingripa på det syriska folkets sida, utan av sina egna intressen.

Stadsdelen Bab Amr i Homs, inklusive tre vårdcentraler, är närmast totalförstörd, el och vatten har stängts av. Dödstalet i Syrien överstiger nu 7 000 och över 100 000 är flyktingar inom landet eller i Turkiet och Libanon.

Men politiker i USA och andra länder som kräver militärt ingripande (t ex förre presidentkandidaten John McCain) är själva ansvariga för 100 000-tals döda på grund av USA:s invasion i Irak. Och för etnisk rensning, tortyr och massakrer som idag sker i Libyen. Massdemonstrationer och protester i Syrien inleddes för ett år sedan, inspirerade av revolutionerna i Tunisien och Egypten. Kraven liknade de i dessa länder – mot arbetslöshet, prisökningar, elavbrott och bostadsbrist. En annan likhet var att regimen sedan flera decennier – nuvarande presidenten Bashar al-Assad efterträdde sin far – närmast sig Väst och sågs som en stabiliserande faktor, inte minst av Israel.

Regimen svarade med brutalt våld i de städer där motståndet mot regimen var starkast, i Homs, landets tredje största stad, Hamah och Zabadani. Revolten fortsatte, men hade svårt att få fotfäste i de två största städerna, Damaskus och Aleppo.

Det var miljontals arbetare i tusentals strejker som fällde avgörandet i Egypten och Tunisien, tillsammans med massprotesterna på torgen.

Syrien saknade fackföreningar och strejktraditioner. Regimens brutala våld gjorde att torgprotesterna varade i högst 10-15 minuter i taget.

Men som i Libyen utnämnde andra krafter sig själva till ledare för motståndet. Två ”nationella råd” har bildats i exil och ”Syriens fria armé” har formerats av officerare och soldater som deserterat från regimens styrkor. Syrien har en enorm armé, 500 000 man, men har ändå inte kunnat hindra rebellstyrkor att upprätta vägsprängningar även i närheten av Damaskus.

Media i Väst har fokuserat på att Ryssland och Kina sa nej till Arabförbundets förslag till beslut i FN:s säkerhetsråd. Moskva och Peking är så klart inga försvarare av demokratiska rättigheter, men vad var Arabförbundets lösning? De ville att Assad skulle efterträdas av landets vicepresident sedan 40 år, och ha en dialog mellan regim och opposition. Västs allierade, t ex Qatar och Saudiarabien, som också vill ha ett militärt ingripande, är själva diktaturer.

Imperialismen vill helst inte ingripa militärt i Syrien, som är ännu svårare och riskerar ännu större kaos än Libyen. Landet har dessutom inte oljereserver som Libyen. Ett militärt ingripande skulle direkt dra in Libanon i konflikten, och troligen även Iran och Irak.

I första hand är det därför vapenleveranser och någon sorts ”korridor för vapenvila” på gränsen mot Libanon som är aktuellt.

Vägen framåt för kampen i Syrien finns i lärdomarna från revolutionerna i Egypten och Tunisien. Katastroferna för civilbefolkningen i både Irak och Libyen visar att ett militärt ingripande från imperialismen inte innebär någon befrielse. Det som behövs är demokratiska kommittéer i bostadsområden och på arbetsplatser, bland unga och arbetare, för att försvara sig och ta demokratisk kontroll över vapen och väpnade strider. Kommittéerna behöver länkas samman i varje stad, region och i hela landet.

Revolutionerna i Nordafrika och Mellanöstern visar upp en otrolig kraft hos massan av befolkningen. Diktaturer kan störtas. Men revolutionen måste gå vidare. Så länge den ekonomiska makten finns kvar hos nationella och globala kapitalister kommer utsugning och lidande att fortsätta, och så länge den gamla militärapparaten finns kvar hotar en ännu blodigare kontrarevolution.

Proletären

Proletären 15 februari 2012

”Syrierna vill ha demokrati – inte utländsk inblandning”

Exilsyrier i Sverige fördömer internationell komplott

– Jag vill ha reformer och demokrati i Syrien. Det kan vi få genom en nationell dialog, inte genom terror från väpnade grupper stödda av västvärlden och Gulfstaterna. Det säger Saliba Mourad, politisk flykting från Syrien.

Alla syrier vill ha förändring. Vissa är emot Bashar al-Assad, men majoriteten stöder presidenten som en symbol för ett sammanhållet land och för fortsatta reformer.

Saliba Mourad, bosatt i Sverige sedan drygt tjugo år, blir glad när Proletären kontaktar honom. Han menar att de stora mediernas bild av vad som händer i hans hemland inte alls stämmer med verkligheten.

– al-Jazira, al-Arabiya, France24, BBC och svenska medier talar om regimen massakrer, men de säger ingenting om alla de oskyldiga civila som dödas av beväpnade gäng och terrorister. al-Jazira och övriga medier borde visa vad som händer, inte fabricera nyheter. Det är inte syriska armén som gör livet svårt för det syriska folket.

Ett par timmar innan vi ringer upp Saliba Mourad genomfördes två blodiga sprängattentat i landets största stad, Aleppo. Det var två självmordsbombare i bil som angrep byggnader tillhörande polismyndigheten samt arméns underrättelsetjänst. 28 personer dödades och 235 skadades, bland dem många civila. Detta var det första allvarliga våldsdådet i staden.

– De vill inte längre att det ska vara lugnt i Aleppo. Jag undrar varför ett självmords-attentat i London fördöms som terrorism, men inte ett i Syrien?

Saliba Mourad är talesperson för Syriens stödkommitté för demokrati. Organisationen samlar föreningar och enskilda i Sverige som fördömer den utländska inblandningen i Syrien. Han tillbakavisar anklagelser om att han skulle vara en okritisk anhängare av regimen.

– Jag har varit flykting i 37 år på grund av mitt politiska engagemang mot det styrande Baathpartiet. Jag kan inte åka tillbaka till Syrien utan att straffas. Men jag ser vad västländerna, Turkiet och Golfstaterna nu försöker göra mot mitt land. Det har inget att göra med mänskliga rättigheter eller demokrati. De vill splittra landet och bli av med en motståndare till USA:s planer för regionen.

Saliba Mourad poängterar att konflikten i Syrien är en del av ett större politiskt spel, där väst och dess allierade försöker ändra maktbalansen i Mellanöstern till sin fördel. Inte minst är USA pressat efter det militära uttåget ur Irak.

Men det handlar också om en upptrappning mot stormakterna Kina och Ryssland. Det sistnämnda landet har en flottbas i den syriska medelhavsstaden Tartus, vilket är Rysslands enda militära fäste i regionen.

• Men allt som sker beror väl inte på utländsk inblandning? Det finns väl många syrier som vill bli av med president Bashar al-Assads regim?

– Folket vill bli av med regimen såsom den sett ut sedan Baathpartiet tog makten för snart 49 år sedan. Alla syrier vill ha förändring. Vissa är också emot Bashar al-Assad, men majoriteten av folket stöder presidenten som en symbol för ett sammanhållet land och för fortsatta reformer. Många av de som inledningsvis protesterade mot al-Assad har bytt sida, efter att ha sett vad de väpnade gängen gjort. De vill hellre leva i trygghet och fortsätta arbeta för reformer.

Saliba Mourad hänvisar till en färsk opinionsundersökning från en statligt finansierad stiftelse i Qatar. Den visar att 55 procent av syrierna står bakom presidenten och att stödet ökat under oroligheterna.

Men den qatariska stiftelsen och de medier som annars flitigt rapporterar om Syrien har gjort sitt bästa för att tysta ned vad det syriska folket tycker.

Qatar och övriga Golfstater tillhör de som ihärdigast understött kampen för att störta al-Assad. Det har skett på många plan. När Arabförbundets observatörer rapporterade om förekomsten av väpnade gäng som angriper civila syrier, och när observatörerna på plats

kunde avslöja oppositionsgruppers påståenden om vad regimen gör som lögner, grep Qatar in.

– Den rika Golfstaten försökte muta observatörernas ledare Mustafa al-Dabi, men han vägrade. Qatar har också försökt köpa över generaler i den syriska armén. Inte heller det har lyckats, berättar Saliba Mourad.

Han menar att Golfstaternas framträdande inblandning är avslöjande. De sex länderna är alla familjediktaturer skapade av USA och Storbritannien.

– I Saudiarabien, som nu ska lära Syrien demokrati, får en kvinna inte gå ut utan en man vid sin sida.

Saliba Mourad har mycket kontakt med syrier i huvudstaden Damaskus, i Aleppo och al-Hasakaprovinserna i nordöst. I dessa tre provinser bor ungefär hälften av landets befolkning, och här lever också många kurder, assyriska kristna och andra minoriteter. Den etnisk-religiösa mångfalden är något som syriska oppositionella och dess utländska uppbackare utnyttjar.

– De försöker skapa splittring i Syrien precis som i Irak, säger han och påminner om det blodiga våldet några år efter USA:s invasion. Då stred shiiter och sunniter mot varandra och majoriteten av Iraks kristna fördrevs ur landet.

Saliba Mourad nämner Homs, Syriens tredje största stad, som ett exempel på försöket att skapa motsättningarna mellan syrierna.

I Homs är sunnimuslimerna i majoritet precis som i landet som helhet. Men 30-40 procent av stadens invånare är shiitiska alawiter och kristna. Under upproret mot regimen har delar av staden tagits över av sunnitiska extremister. Med vapen insmugglade från Libanon har dessa grupper riktat in sig på att döda och kidnappa människor tillhörande minoritetsgrupperna.

De regelrätta strider som pågått i Homs de senaste veckorna är arméns försök att sätta stopp för de väpnade gruppernas härjningar.

• Vad ser du för lösning på den pågående konflikten?

– Jag har varit förföljd av regimen i snart 40 år, men jag är en tänkande människa. Jag vill inte se mitt land splittras och jag vill inte att Muslimska brödrskapet ska ta över, såsom skett i många andra arabländer. Det vore en tragedi, inte minst för Syriens kristna. Lösningen är en nationell dialog, inte terrorbombningar och sabotage. Om alla parter sitter ner och talar med varandra kan man lösa allt, säger Saliba Mourad och fortsätter:

– Jag och mina syriska vänner känner att det är vi som är den riktiga syriska oppositionen. Opposition behövs för att en regim inte ska bli auktoritär. Vi vill bli av med Baathpartiets maktmonopol, vi vill ha flerpartisystem och en sekulär stat. Demokrati kräver en sekulär stat där ingen religion står över en annan.

• Kan man lita på att Bashar al-Assad vill förändra landets styrelseskick i grunden, vilket han framhållit i flera av sina tal?

– Det finns krafter i regimen som motarbetar presidenten men jag tror att Bashar al-Assad är ärlig i sin vilja till reformer och demokrati. Några som inte vill ha demokrati i Syrien är Golfstaterna, för om reformerna lyckas i Syrien skulle de bli tvungna att följa samma väg i sina egna länder. Det är därför de med alla medel försöker störta al-Assad och underblåsa ett inbördeskrig.

Alternativet till dialog och fortsatta reformer är våldsupptrappning och i förlängningen ett öppet militärt ingripande utifrån. Det är vad den av västvärlden, Turkiet och Golfstaterna

hyllade oppositionsalliansen Syriens nationella råd (SNC) strävar efter. Rådet stöder Fria syriska armén och ropar på en internationell krigsinsats likt den i Libyen. En ledande kraft i SNC är tidigare nämnda Muslimska brödrskapet.

Saliba Mourad menar att en öppen utländsk invasion vore förödande. Då hotar ett storkrig i regionen. Syrien är nämligen inte isolerat och ensamt. Iran står på dess sida, liksom den välbeväpnade libanesiska motståndsrörelsen Hizbollah. Och Kina och Ryssland har denna gång visat att de inte böjer sig för USA:s påtryckningar och hot.

Saliba Mourad är trots det allvarliga läget optimistisk inför framtiden.

– Syriens folk har bestämt sig för att motstå denna konspiration. När jag talar med vänner och familj i Syrien känner de sig trygga. De är inte oroliga över att landet ska splittras och falla samman.

Patrik Paulov